

CITIZENS COMMISSION ON HUMAN RIGHTS

De Citizens Commission on Human Rights (CCHR) werd in 1969 vanuit de Scientology Kerk opgericht met het doel om psychiatrische schendingen van mensenrechten te onderzoeken en aan de kaak te stellen en om het veld van de geestelijke gezondheidszorg op te schonen. Haar medeoprichter is Dr. Thomas Szasz, emeritus professor in de psychiatrie en internationaal bekend schrijver. CCHR heeft vandaag de dag meer dan 130 afdelingen in ruim 30 landen. Adviseurs, die Commissarissen genoemd worden, vormen de Adviesraad en deze bestaat uit artsen, advocaten, onderwijskundigen, artiesten, zakenmensen en vertegenwoordigers van burger- en mensenrechtenorganisaties.

CCHR heeft vele honderden hervormingen bewerkstelligd door te getuigen bij openbare hoorzittingen die over psychiatrische mishandelingen gehouden werden en door samen te werken met de media, wetsdienaren en overheidsfunctionarissen.

VOOR MEER INFORMATIE:

CCHR International

6616 Sunset Blvd.

Los Angeles, CA, USA90028

Tel.: (323) 467-4242

(800) 869-2247 • Fax: (323) 467-3720

www.cchr.org

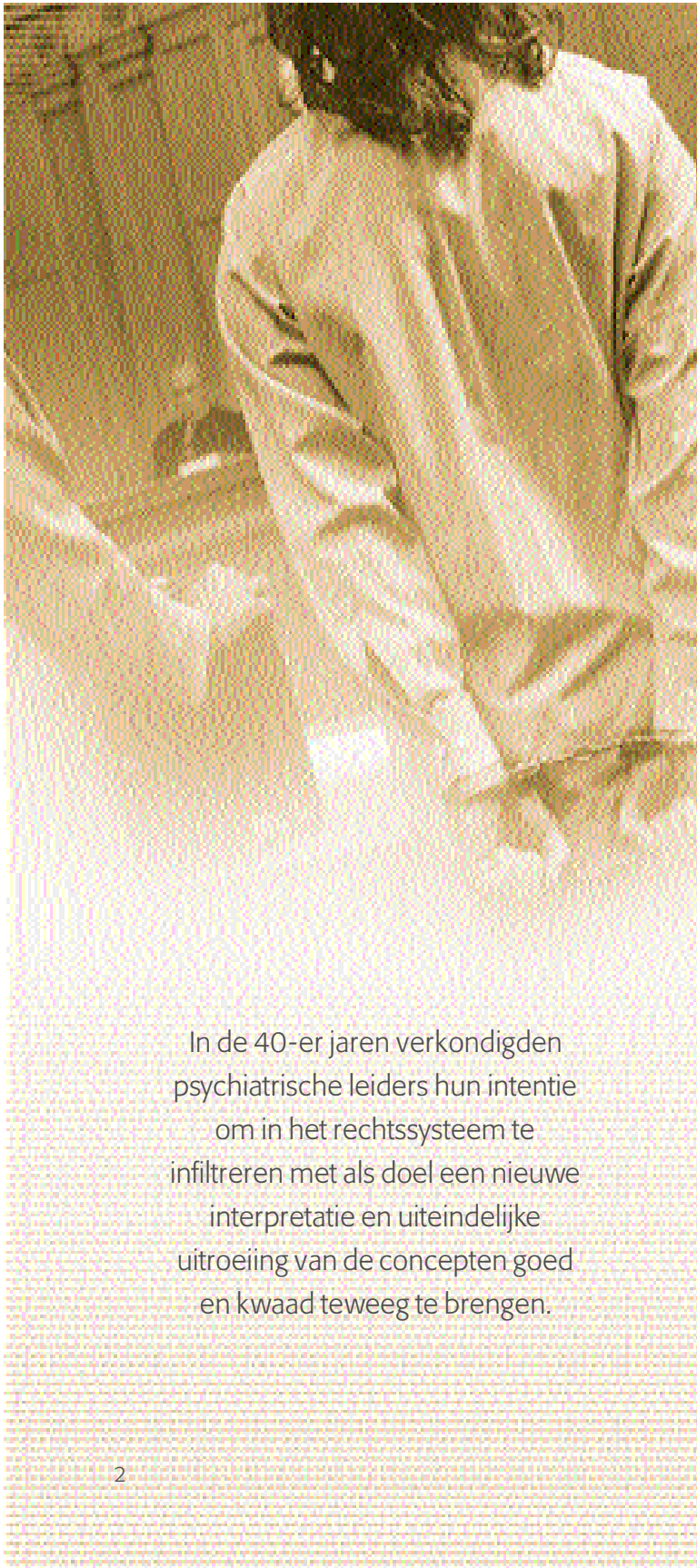
e-mail: humanrights@cchr.org

HET RECHT ONDERMIJND DE PSYCHIATRIE BESMET HET RECHTSSYSTEEM

In het algemeen belang openbaar gemaakt door de
Citizens Commission on Human Rights

In de 40-er jaren verkondigden psychiatrische leiders hun intentie om in het rechtssysteem te infiltreren met als doel een nieuwe interpretatie en uiteindelijke uitroeiing van de concepten goed en kwaad teweeg te brengen.

INLEIDING DE VERNIETIGING VAN HET RECHTSSYSTEEM

Er is een verborgen invloed in onze rechtbanken, één die luidkeels uiting geeft aan zijn deskundigheid en bereidwilligheid om te helpen, maar die in plaats daarvan onze diepst gekoesterde waarden heeft verraden en heeft geleid tot een stijgende gevangenispopulatie en navenant stijgende kosten. Die invloed bestaat uit de psychiatrie en de psychologie.

Thomas Szasz, emeritus professor in de psychiatrie aan de State University van New York, Syracuse, stelt dat momenteel “het verschijnsel dat psychiaters mensen onderzoeken om te bepalen of een persoon toerekeningsvatbaar is of niet, normaal is geworden in onze samenleving...”¹ Op hetzelfde moment erkent hij dat “de psychiatrie de meest destructieve kracht is die onze samenleving heeft beïnvloed in de afgelopen 60 jaar”.

Schokkend? Zonder enige twijfel. Maar ook goed berekend en met veel inzicht. Dr. Szasz is een internationaal bekend schrijver van meer dan 30 boeken. Hij heeft zowel het inzicht als de positie om vast te stellen dat de psychiatrische beroepsgroep, geleidelijk maar doorlopend, de fundering van onze cultuur heeft ondermijnd – individuele verantwoordelijkheid, normen voor prestaties, onderwijs en het rechtssysteem. Het eindresultaat is dat “...psychiaters grotendeels verantwoordelijk zijn voor het creëren van de problemen, die ze zo vlijtig proberen op te lossen”.

In de veertiger jaren openbaarden psychiatrische leiders hun intentie om het justitiële systeem te infiltreren om het “begrip van goed en kwaad opnieuw te definiëren en uiteindelijk uit te roeien.”

Het spreken van recht en een functionerend en eerlijk rechtssysteem onderscheidt verlichte democratieën van totalitaire staten. Burgers hebben het recht om op het systeem te vertrouwen voor hun gemoedsrust en veiligheid.

In de veertiger jaren openbaarden psychiatrische leiders hun intentie om het justitiële systeem te infiltreren om het “begrip van goed en kwaad opnieuw te definiëren en uiteindelijk uit te roeien”.

Psychiater Karl Menninger stelde triomfantelijk dat een uitspraak van een hoger beroep in Washington D.C. in 1954 – waarin beslist werd dat een geestelijk gestoord persoon niet strafrechtelijk verantwoordelijk is voor zijn misdaden – “qua gevolgen revolutionairder” was dan de Hoge Raad uitspraak, die een einde maakte aan de rassenscheiding van zwarten en blanken. Deze uitspraak heeft vandaag de dag een profetische waarde. Deze beslissing had een onmiddellijke stijging van het aantal psychiatrische getuigenissen in de Amerikaanse rechtbanken tot gevolg, een ontwikkeling die zich snel verspreidde over de wereld.

Ondertussen had Menninger reden om tevreden te zijn: de beslissing van de rechtbank kwam tien jaar nadat de toonaangevende psychiaters van dat moment – waar Menninger bij hoorde – het plan hadden uitgezet om het rechtssysteem te infiltreren als onderdeel van hun strategische plan voor de psychiatrie over de hele wereld. G. Brock Chisholm, medeoprichter van de World Federation for Mental Health (WFMH), vertelde zijn collega’s van dat moment botweg: “Als de mensheid bevrijd moet worden van de kreupel makende last van goed en kwaad, zullen het de psychiaters zijn die hier de eerste verantwoordelijkheid voor nemen.”²

John Rawling Rees, een van de medeoprichters van WFMH, stelde: “Het openbare leven, de politiek en het bedrijfsleven moeten allemaal onder invloed [van de psychiatrie] komen.” Hij dacht dat het juridische systeem en de geneeskunde de “twee moeilijkste” waren om “aan te vallen”.³

En aanvallen deden ze, met het gevolg dat op dit moment door hun invloed het systeem faalt. Nu is het aan vele plichtsgetrouwe, hardwerkende en in toenemende mate ontmoedigde mensen, om dit onder ogen te zien en om het systeem te verlossen van deze destructieve indringers.

Wij vertrouwen erop dat deze informatie de integere mensen van goede wil zal helpen om het huidige systeem te corrigeren, dat voor haar burgers zo tekortschiet. De nette, productieve mensen, het merendeel van ons, verdienen niets minder.

Jan Eastgate,
Woordvoerder
Citizens Commission
on Human Rights International

HOOFDSTUK EEN DE AFBRAAK VAN WET EN GEZAG

Psychologen, die getuigen voor de verdediging van de later veroordeelde Menendez broers, claimden dat zij leden aan “aangeleerde hulpeloosheid” toen ze met geweren het vuur openden op hun ouders.

De bekende humorist Mark Twain (19e eeuw) merkte op: “Krankzinnigheid wint terrein op de wereld en de criminaliteit sterft uit... Als je vroeger een mens vermoordde, kón je krankzinnig zijn- maar als je nu een mens vermoordt, is dat het bewijs dat je gek bent.”

Thomas Szasz is in zijn boek *The Myth of Mental Illness* pijnlijk duidelijk op dit punt: “De introductie van psychiatrische evaluaties in de toepassing van het strafrecht – bijvoorbeeld door het beroep op en de beoordeling van ontoerekeningsvatbaarheid of het beoordelen van de incompetentie om terecht te staan, enzovoort – vervalsten de wet en maakten de persoon in wiens belang ze ogenschijnlijk worden toegepast tot slachtoffer.”

Hoewel slechts in 2% van de zaken gepleit wordt voor “ontoerekeningsvatbaarheid”, is het één van de zaken waar het meest over gedebatteerd wordt in het Amerikaanse en Engelse

“”Waarom gooien we geen muntje op of trekken we geen kaart? Waarom doen we geen blinddoek voor en kiezen we zonder de patiënten te kunnen zien? Dit kan nauwelijks schade berokkenen aan [diagnostische] precisie, nu is minder dan één op de drie diagnoses correct...”
— Dr. Margaret Hagen, schrijfster van *Whores of the Court*

rechtssysteem. Professor Francis Allen zei hierover: “Het onderwerp criminele verantwoordelijkheid heeft meer aandacht en meer controverse teweeggebracht dan welke andere vraag dan ook in het omvangrijke strafrecht.”⁴

Dr. Margaret Hagen, docente psychologie en recht aan de Universiteit van Boston, zegt, dat het alleen maar *lijkt* dat slechts een laag percentage misdadigers zich beroept op ontoerekeningsvatbaarheid. “De statistieken kloppen als we alleen kijken naar de eenvoudige zaken waarbij ‘ontoerekeningsvatbaarheid’ werd vastgesteld. Maar het plaatje verandert drastisch als je het begrip ‘verminderde geestelijke bekwaamheid’ meetelt, dat de advocaat aanvoert om een lagere straf te bewerkstelligen, of de zaken waarin de veronderstelde geestelijke conditie de tijd vermindert, die uitgezeten moet worden.”⁵

Daarnaast is ontoerekeningsvatbaarheid niet gebaseerd op wetenschap. Volgens rechter Ralph Adam Fine in *Escape of the Guilty*: “Alhoewel de psychiatrie zich heeft vermomd als wetenschap en probeert om de maatstaven te beïnvloeden, waarmee wij verantwoordelijkheid toe wijzen voor criminele daden, komt ze zelden met betrouwbare diagnoses.”⁶

Opperrechter Warren Burger was woedend over het gebrek aan wetenschappelijke fundering voor psychiatrische getuigenissen, waardoor de getuigenissen elkaar tegenspreken: “Geen bepaling in de wet kan werkbaar en solide zijn als die afhankelijk wordt gemaakt van een andere discipline, waarvan de leden onenigheid hebben over de betekenis van de spelregels.”⁷

Neem bijvoorbeeld de zaak uit 1994 waarin twee Californische jury’s hopeloos vastliepen in de rechtszaken tegen Erik en Lyle Menendez. Dit waren twee volwassen broers die op gruwelijke wijze hun ouders vermoordden in het ouderlijk huis ter waarde van \$ 4 miljoen (€ 3,3 miljoen). Een team van

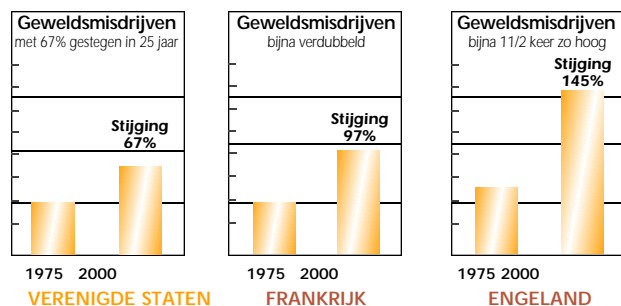
psychiaters, psychologen en therapeuten werd ingehuurd ten behoeve van hun verdediging. Psychologe Ann Tyler verklaarde dat de broers leden aan een “aangeleerde hulpeloosheid” als resultaat van intens en herhaaldelijk misbruik. Een andere psycholoog, John Wilson, beweerde dat de jongens een “posttraumatisch stress syndroom” hadden.

Waardoor liepen die tweemaal twaalf mannen en vrouwen vast? Het was het gegeven dat twee psychiaters het niet eens konden worden over de geestestoestand van de jongens en het psychiatrische denkbeeld dat criminaliteit vergeeflijk is. Ondanks de getuigenverklaringen van “experts” werden de broers veroordeeld.

Hoe zijn we vervallen van een maatschappij, die goed van kwaad kon onderscheiden, tot een maatschappij, die alles begrijpt en niets bestraft? Het antwoord ligt in het doel dat Brock Chisholm, medeoprichter van de World Federation for Mental Health (WFMH) stelde voor de psychiatrie – dat therapie gericht zou moeten zijn op de eliminatie van het begrip van goed en kwaad – met ondersteuning van het *Diagnostic and Statistical Manual for Mental Disorders (DSM)* van de American Psychiatric Association en het hoofdstuk over geestelijke stoornissen uit de *International Classification of Diseases (ICD-10)*.

“Anders dan bij medische diagnoses waar een oorzaak, een passende behandeling en een prognose voor het herstel bij hoort, gaat het in de *DSM-IV* [en *ICD-10*] om condities die tot stand komen door consensus in een groep” – een stemming

DE CRIMINALITEIT EN HET GEWELD RIJZEN DE PAN UIT

De toenemende invloed van de psychiatrie op ons strafrechtssysteem heeft alleen gezorgd voor snel stijgende criminaliteitscijfers over de hele wereld. Hoewel psychiaters niet in staat zijn om de gevaarlijkheid van criminelen te voorspellen óf om ze te rehabiliteren, leggen ze nog steeds getuigenissen af bij rechtszaken in het belang van de hoogste bidder, door te beweren dat de beklaagden niet verantwoordelijk zijn voor hun daden maar “slachtoffers” zijn van fictieve geestelijke stoornissen. Het gevolg is een stijging in de criminaliteit, omdat wetsovertreders weer de straat opgestuurd worden om meer chaos te veroorzaken, zonder berouw en onbestraft.

onder leden van de APA – voornamelijk ontwikkeld om rekeningen te kunnen versturen, rapporteert de Canadese psychologe Dr. Tana Dineen.⁸ Met andere woorden, er komt geen objectieve wetenschap aan te pas.

In een enquête die werd uitgevoerd in het Australische rechtssysteem over haar ideeën aangaande “getuigedeskundigen” concludeerde Dr. Ian Freckelton, een van de toonaangevende autoriteiten op het gebied van medische wetgeving in dat land, dat er een wijdverspreid gebrek is aan vertrouwen in de psychiatrie als een gerechtelijk hulpmiddel. Rechters “denken dat het een zachte wetenschap is” zei hij, erop wijzend dat in de *DSM* zelf wordt gewaarschuwd voor het gebruik van dit boek bij rechtszaken.

“Alhoewel de psychiatrie zich heeft vermomd als wetenschap en probeert om de maatstaven te beïnvloeden, waarmee wij verantwoordelijkheid toewijzen voor criminele daden, komt ze zelden met betrouwbare diagnoses.”

– Ralph Adam Fine, rechter, auteur van *Escape of the Guilty*

afwijkingen’ of ‘geestelijke aandoeningen’ vast te stellen voor juridische doeleinden” waar het gaat om competentie, criminele verantwoordelijkheid of onbekwaamheid.

Onderzoeken tonen aan dat professionele klinici in de praktijk geen betere klinische beoordelingen maken dan leken.⁹ Laten we eens kijken naar de zaak van Vincent “the Chin” Gigante, de baas van een New Yorkse misdaadfamilie, die werd veroordeeld wegens afpersing en het beramen van een moord. Door het veinzen van een geestelijke stoornis huurde de gangster elke keer als hij terecht moest staan psychiaters in, die verklaarden dat hij leed aan “paranoïde schizofrenie, dementie en de ziekte van Alzheimer”. In 2003 gaf Gigante toe dat hij de zaak dertig jaar lang had opgelicht en dat hij bewust – en met gemak – de duistere psychiaters had misleid.

Toch wordt er nog steeds gebruik gemaakt van psychiaters in rechtszaken, bij het veroordelen van criminelen en het beoordelen van ondertoezichtstellingen. En, helaas, worden deze meningen in overweging genomen.

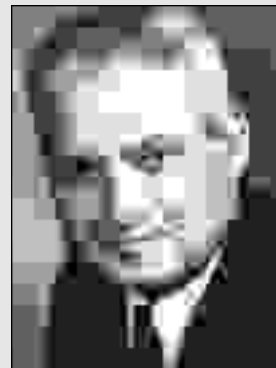
HET BEROEP OP ONTOEREKENINGSVATBAARHEID HET BEGIN VAN HET EINDE

Wat volgt is een korte geschiedenis van het beroep op ontoerekeningsvatbaarheid:

■ **1812:** De “vader van de Amerikaanse psychiatrie”, Benjamin Rush, schreef zijn *Medical Inquiries and Observations upon the Diseases of the Mind*. Hij claimde dat misdaad een te genezen ziekte was. Hij zag moord en diefstal als de symptomen van deze ziekte en wilde dat de wetsovertreders werden overgeplaatst van de politie naar de psychiatrie.

■ **1843:** De Zaak McNaughton was de eerste beroemde juridische test voor ontoerekeningsvatbaarheid. De Engelsman Daniel McNaughton schoot de secretaresse van de Engelse Minister-President dood. Hij geloofde dat de Minister-President tegen hem samen spande. De rechtbank liet McNaughton gaan op basis van “ontoerekeningsvatbaarheid”

■ **1924:** Nathan Leopold en Richard Loeb, twee jonge Amerikanen uit welgestelde families, waren aangeklaagd voor een zinloze moord op een jongere compagnon. Prominente psychiaters, waaronder William Alanson White, de toenmalige voorzitter van de American Psychiatric Association, werden ingehuurd om de geestestoestand van de overtreders toe te lichten. Dr. White verklaarde dat het moorddadig karakter van de jonge mannen het “product was van impulsen die tegenovergesteld waren aan hun bewuste idealen en uiting waren van bepaalde

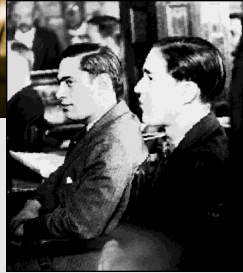

Rechter Bazelon (boven) “is erin geslaagd vrijheid te vervormen door het ogenschijnlijk hervormen van criminologie en psychiatrie – een onderneming waarvan hij de waarde op ernstige wijze verkeerd inschatte, deels door te denken dat het goed is, terwijl het slecht is en deels door te geloven dat het gebaseerd is op nieuwe ontdekkingen, terwijl het gebaseerd is op oude misleidingen.”

– Dr. Thomasz Szasz, emeritus professor psychiatrie, schrijver van *Psychiatric Slavery* 1977

Advocaat Clarence Darrow (boven) gebruikte een psychiater als "getuige deskundige" in 1924 om succesvol te beargumenteren dat de (schuldig pleitende) moordenaars Leopold en Loeb (rechts) niet verantwoordelijk waren voor hun daden.

vreemde onbewuste verlangens... waardoor ze de controle verloren." Het Hoger Gerechtshof in het District Columbia verzuimde vragen te stellen over het gebrek aan wetenschappelijkheid en accepteerde de verdediging over de "onweerstaanbare impuls" – een impuls die "de redelijkheid en het beoordelingsvermogen overheerst en het begrip van goed en kwaad kan uitwissen."

■ 1954: Op 13 juli 1951 werd Monte Durham, een 23-jarige man met een lange criminele en psychiatrische geschiedenis, berecht en veroordeeld wegens huisvredebreuk, ondanks dat hij ontoerekeningsvatbaarheid aanvoerde. Dat zittende rechter David Bazelon van het Amerikaanse Hof van Beroep in Washington D.C. in 1954 de veroordeling verwierp, het besef van goed en kwaad op zijn kop zette en daarmee de deuren van de gerechtshoven wijd opende voor de psychiatrische getuigenissen, was geen toeval. Hij onderging namelijk zelf psychoanalyse.

■ 1957: Abe Fortas, (later lid van het Hooggerechtshof in de V.S.), schatte de consequenties van het Durham-besluit als volgt in: "...[H]et recht heeft de moderne psychiatrie erkend... De belangrijkheid is dat het de psychiatrie rechten toekent en een beperkt samenwerkingsverband tussen het strafrecht en de psychiatrie aanbiedt."

■ 1966: Een andere uitspraak door Bazelon stelde "het recht van een geesteszieke patiënt op passende behandeling" vast. Psychiaters interpreteerden dit als hun recht om *gedwongen* te behandelen.

HOOFDSTUK TWEE HET VOORSPELLEN VAN GEVAARLIJKHEID?

Boven: In juni 2002 werd het voormalig hoofd van de psychische geneeskunde aan de Universiteit van Otago, Nieuw-Zeeland, veroordeeld tot levenslang voor de moord op zijn vrouw.

In 1994 haalde rechter Oliphant uit Winnipeg tijdens het vonnis van een tot levenslang veroordeelde kindermoordenaar een rapport aan dat lang voor die misdaad over de moordenaar was geschreven door de directeur van de Forensische Psychiatrie uit de provincie Manitoba. Hij schreef in 1989 aangaande het gevaar dat deze patiënt kon opleveren: "Er zijn totaal geen aanwijzingen dat hij een antisociaal persoon is en hij is niet geneigd tot agressie of geweld... Ik geloof niet dat hij een lichamelijke bedreiging vormt voor de samenleving in het algemeen... hij is volgens mijn opinie geen gevaarlijk persoon."¹⁰

Nadat hij deze verklaring hardop had voorgelezen in de rechtbank, verklaarde rechter Oliphant: "Mijn com-

mentaar na het lezen hiervan en wetende wat er sindsdien is voorgevallen, is dat de psychiatrie absoluut niet omschreven kan worden als een wetenschap.” [nadruk toegevoegd]

In de rechtszalen wordt zaak na zaak het onvermogen van de psychiatrie om de daden van criminelen te voorspellen, bewezen. In een artikel in *Rutgers Law Review*, uit 1976, concluderen de schrijvers Henry Steadman en Joseph Cocozza: “Er bestaat geen empirisch bewijs om de stelling te onderbouwen dat psychiaters enige speciale deskundigheid hebben in het accuraat voorspellen van iemands gevaarlijkheid.”

Vanuit meer dan 20 jaar ervaring schreef Terrence Campbell in 1994 in een artikel in de *Michigan Bar Journal*: “De accuraatheid waarmee klinische beoordelingen toekomstige gebeurtenissen voorspellen, is meestal niet veel beter dan een wilde gok. Het onderzoek van de

Psychiatrische expertise in het voorspellen van iemands ‘gevaarlijkheid’ is niet vastgesteld en klinici zouden over het ‘gevaarscriterium’ geen ‘oordelen moeten vellen’.”
– American Psychiatric Association

verzamelde literatuur geeft aan dat fouten in het voorspellen van de gevaarlijkheid opliepen van 54% tot 94%, met een gemiddelde van 85%.”

Een werkgroep van de APA stelde in haar *Amicus Curiae* Brief aan het Amerikaanse Hooggerechts-hof in 1979: “Het is bekend dat ‘gevaarlijk’ geen psychiatrische en geen medische diagnose is. Het is een kwestie van juridische beoordeling en bepaling, alsmede van sociaal beleid. Psychiatrische expertise in het voorspellen van iemands ‘gevaarlijkheid’ is niet vastgesteld en klinici zouden over het ‘gevaarscriterium’ geen ‘oordelen moeten vellen’.”

In 2002 gaf de vice-voorzitter van de Japanse Psychiatrische Associatie vervolgens toe: “...Het is onmogelijk voor de medische [psychiatrische] wetenschap om aan te geven of iemand een grote kans heeft om zijn misdaad te herhalen.”¹¹

Ondanks dit soort verklaringen wordt het “gevaarscriterium” nog steeds gebruikt in rechtszaken en bij gedwongen opnamen van zogenaamde “geestelijk gestoorden.”

HOOFDSTUK DRIE DE REHABILITATIE VAN HET RECHTSSYSTEEM

Ons rechtssysteem moet worden bevrijd van het beroep van de psychiatrie en de psychologie op ‘ontoerekeningsvatbaarheid’ en ‘verminderde geestelijke bekwaamheid’.

Toen de psychiatrie het justitiële en strafstelsel betrad gebruikte ze als excuus het feit dat zij de mens begrepen. Niet alleen zouden zij weten waarom de mens deed wat hij deed, zij waren ook degenen die wisten hoe ze zijn lot moesten verbeteren. Dit was een leugen.

Deze beroepen zelf hebben een meer dan proportionele neiging tot misdaad. In veel gevallen werd van hen die als verdedigers optraden van medepsychiaters, later onthuld dat zij soortgelijke misdaden hadden begaan als de psychiaters die zij verdedigden en werden ze daarvoor gearresteerd.

Van de 650.000 psychiaters en psychologen wereldwijd, geeft tenminste 10%, of 65.000, toe dat ze hun patiënten seksueel misbruiken. Andere onderzoeken gaan uit van een schatting van tenminste 25%.

Een onderzoek uit 2001 leverde de conclusie op van één op de 20 cliënten, die seksueel misbruikt was door hun therapeut, minderjarig was. De gemiddelde leeftijd van de meisjes was 7 jaar, bij de jongens was dit 12 jaar. Het jongste slachtoffer was 3 jaar oud.

De psychiatrie heeft de kans gehad om zich te bewijzen maar heeft alleen bewezen een kolossale mislukking te zijn. De kosten voor de samenleving zijn catastrofaal, en niet alleen financieel.

De kosten voor de samenleving zijn gigantisch geweest en niet alleen in termen van geld. De eerste stap is: verwijder de psychiatrische invloed uit de rechtszalen, het politieapparaat en de gevangissen.

Thomas Szasz waarschuwt: "We moeten het verantwoordelijkheidsgevoel weer herstellen, dit is verbasterd en verward

Van de 650.000 psychiaters en psychologen wereldwijd, geeft tenminste 10% toe dat ze hun patiënten seksueel misbruiken. 65.000 "professionals" wiens "therapie" volgens eigen bekentenis seksueel misbruik omvat.

gemaakt door de psychiatrie, met het idee dat een gebeurtenis in je kinderjaren ervoor kan zorgen dat je dertig jaar later niet verantwoordelijk zou zijn."

In tegenstelling tot de psychiatrische ideologie, is de mens niet zomaar een of ander hulpeloos wezen, zonder wil of geweten, dat je kunt manipuleren volgens het ontwerp van een ander. Onder de verwarringen die hij kan hebben, weet hij dat

hij de moed heeft om zijn problemen te confronteren en op te lossen. Hij weet ook dat hij het vermogen bezit om het onderscheid te maken tussen goed en kwaad. Boven alles weet hij dat het een uiterm verraad is om hem van het tegendeel te willen overtuigen.

Dr. Margaret Hagen, docente in de psychologie aan de Universiteit van Boston, zegt: "Rechters en jury's, en zij alleen, moeten beslissingen nemen over vragen betreffende krankzinnigheid, competentie, rehabilitatie, in bewaring stelling, verwondingen en handicaps, zonder de frauduleuze tussenkomst van zogenaamde psychologische en psychiatrische deskundigen."

"Een democratische samenleving plaatst exact deze lasten op de schouders van de gemiddelde man en vrouw en op die van rechters en wetgevers. Het wordt tijd dat wij stoppen met het afschuiven van dit gewicht op de schouders van professionele beleidsmakers. Het wordt de hoogste tijd dat we deze hoeren uit de rechtbanken verwijderen en het heft van het rechtssysteem terug in eigen handen nemen."

AANBEVELINGEN

1 Als eerste en belangrijkste punt moet vastgesteld worden dat elke persoon verantwoordelijk is voor zijn of haar acties en daar rekenschap over moet afleggen.

2 Landelijke en regionale wetgevers zouden de wetten moeten afschaffen om ontoerekeningsvatbaarheid of verminderde competentie te claimen.

3 Rechters, advocaten en officieren van justitie moeten zich ervan verzekeren dat psychiatrische bewijsvoering wordt verwijderd uit de rechtszalen en dat psychiaters en psychologen de status van "deskundige" wordt afgenomen.

Waarschuwing: Niemand moet stoppen met het nemen van psychiatrische drugs zonder het advies en de hulp van een bekwame, niet-psychiatrische arts.

Deze publicatie is mogelijk gemaakt door een gift van de United States International Association of Scientologists Members' Trust.

1 Thomas Szasz, *Insanity: The Idea and Its Consequences* (John Wiley & Sons, New York, 1990), p. 239.

2 G. Brock Chisholm, "The Reestablishment of Peacetime Society: The Responsibility of Psychiatry" William Alanson White Memorial Lectures, 23 Oct. 1945, *Psychiatry: Journal of Biology and Pathology of Interpersonal Relations*, Vol. 9, No. 1, Feb. 1946.

3 John Rawlings Rees, M.D., "Strategic Planning for Mental Health," *Mental Health*, Vol. 1, No. 4, Oct. 1940, p. 103-4

4 Edited by Jeffrey Schaler, *Szasz Under Fire* (Open Court, Chicago, 2004), p. 201

5 Margaret Hagen, *Whores of the Court, The Fraud of Psychiatric Testimony and the Rape of American Justice* (HarperCollins, New York, 1997), p. 110.

6 Ralph Adam Fine, *Escape of the Guilty* (Dodd, Mead & Company, New York, 1986), pp. 224-226.

7 *Ibid.*, p. 230.

8 Dr. Tana Dineen, Ph.D., *Manufacturing Victims*, Third Edition (Robert Davies Multimedia Publishing, Quebec, Canada, 2001), p. 86.

9 David Faust and Jay Ziskin, "The Expert Witness in Psychology and Psychiatry," *Science*, Vol. 241, 1 July 1988, p. 32.

10 Transcript of Sentencing by the Honourable Associate Chief Justice Oliphant, Winnipeg, Manitoba, Her Majesty the Queen and Robert Bliss Arthurson Accused, 7 Oct. 1994.

11 "Diet Mulls Fate of Mentally Ill Criminals," *The Japan Times*, 8 June 2002.

12 Kenneth S. Pope, "Sex Between Therapists and Clients," *Encyclopedia of Women and Gender: Sex Similarities and Differences and the Impact of Society on Gender* (Academic Press, Oct. 2001).

FOTO'S: Omslag: Don Mason/Corbis; 9A: Bettmann/Corbis; 9B: Bettmann/Corbis.